

Jezusčkova šola.

2. Še o eni vrtnici.

Francika priteče izza vogla hiše in zagleda Janezka. Brž mu zakliče: »Janezek, počakaj, pojdeva skupaj v Marijin vrtec. Ali si kaj pridno gojil rdečo vrtnico v svojem srcu? Veš, mene je malo sram, stopiti v Marijin vrtec, ker sem se v cerkvi še tako ozirala naokrog in sem pozabila, da je Jezusček res v tabernakeljnu.«

»Veš, Francika,« pravi Janezek, »jaz se pa nič ne bojim; zato ne, ker je Marija tako dobra. Če ne bo drugače, se bom pa skril pod njen plašč.«

Medtem sta že stopila v Marijin vrtec. Zadnja sta bila. Vsi drugi so bili že ondi. Prijazno jim je stopila nebeška Mati nasproti, jih božala in povpraševala, če so se kaj potrudili, da bi Jezusčka prav iz vsega srca ljubili? Marsikatera glavica se je povešila. Vest je očitala temu in onemu malomarnost in raznovrstne male pregreške. Marija pa je vzela škropilnico pa je zalila že vsajene vrtnice otročičev. In — o čudo! Vsi so občutili tedaj silno žalost, ker niso bolj ljubili Jezusčka. Vrtnice v njih srcih pa so se lepšale in krepile. In tedaj jih je Marija zopet popeljala k Jezusčku sredi lilij.

Vzradostil se je Jezusček nad temi malimi in pričel jim je govoriti: »To je lepo, da ste se zopet vsi zbrali pri meni. Saj vas imam tako rad! Zelo sem bil ta mesec vesel, ker sem videl, da so se nekateri izmed vas res trudili in da so res prav skrbno gojili rdečo vrtnico, to je ljubezen do mene. Le trudite se, otročiči, še naprej, da me boste vednobolj ljubili; jaz vam bom to ljubezen nekoč bogato poplačal.

Kajne, zadnjič ste videli, da ima vrtnica palico,

h kateri je privezana. Ta palica so moje zapovedi. Videli ste, kakšno palico ima rdeča vrtnica. Danes pa si oglejmo njeno sestro: bledordečo vrtnico. Tudi ta ima poleg sebe palčico. Na njej pa je zapisano: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«

Če ljubite, otroci, mene res iz vsega srca in če se trudite, da bi mene posnemali, boste kmalu opazili, kako zelo sem jaz ljubil svojega bližnjega.

Kdo pa je naš bližnji? Vsak človek! Kolikor ljudi vidite, kolikor jih poznate, prav vsak je vaš bližnji: vsakega morate torej zaradi mene radi imeti. Kajti jaz sem zaradi vseh ljudi prišel na svet, za vse sem se trudil, vse sem učil in vse sem odrešil s svojo smrtjo na križu. S tem sem vam dal zgled, kako morate tudi vi res iz vsega srca ljubiti svojega bližnjega. Za zgled te ljubezni pa vam bodi bledordeča vrtnica. Ta vrtnica je vsakemu v veselje. Kdor pride k njej, vsakega vzradosti s svojim lepim cvetom. Tako morate tudi vi vsakega, kdor se vam približa, razveseliti s svojim lepim vedenjem. Pa ta vrtnica nas še prav posebno razveseljuje s svojim prijetnim vonjem. Tudi vi se potrudite, otroci, da boste z vonjem svoje ljubeznivosti vsakemu ugajali. Bledordeča vrtnica ima glavico priklonjeno k tlor. Pravtako tudi vi ne smete biti ošabni, marveč krotko se upognite volji svojega bližnjega. In če vam bo kdaj težko, se premagati, pa se spomnite, da je oni, ki ga hočete znabiti žaliti, meni ravnotako ljub kakor vi, in da sem tudi njega odkupil za ceno svoje krvi. Spomnite se, otroci, da moje presveto Srce gori zanj pravtako kakor za vas, in lažje se boste premagali.«

Zopet je pristopila Marija in je vsadila vsakemu otroku poleg rdeče še bledordečo vrtnico v srce, hkrati pa jim je tiho rekla:

»Slušaj, slušaj, dete malo, kaj ti Jezus govori:
Kar ti samo imaš rado, glej, da drugim se zgodi;
slušaj, slušaj, dete malo, kaj ti Jezus govori:
Česar samo nimaš rado, naj se drugim ne zgodi.«

